

A *The Stolen Heir* – Az elrabolt örökös-duológia
vérben ázó, döbbenetes befejezése.

THE PRISONER'S THRONE

a fogoly trónja

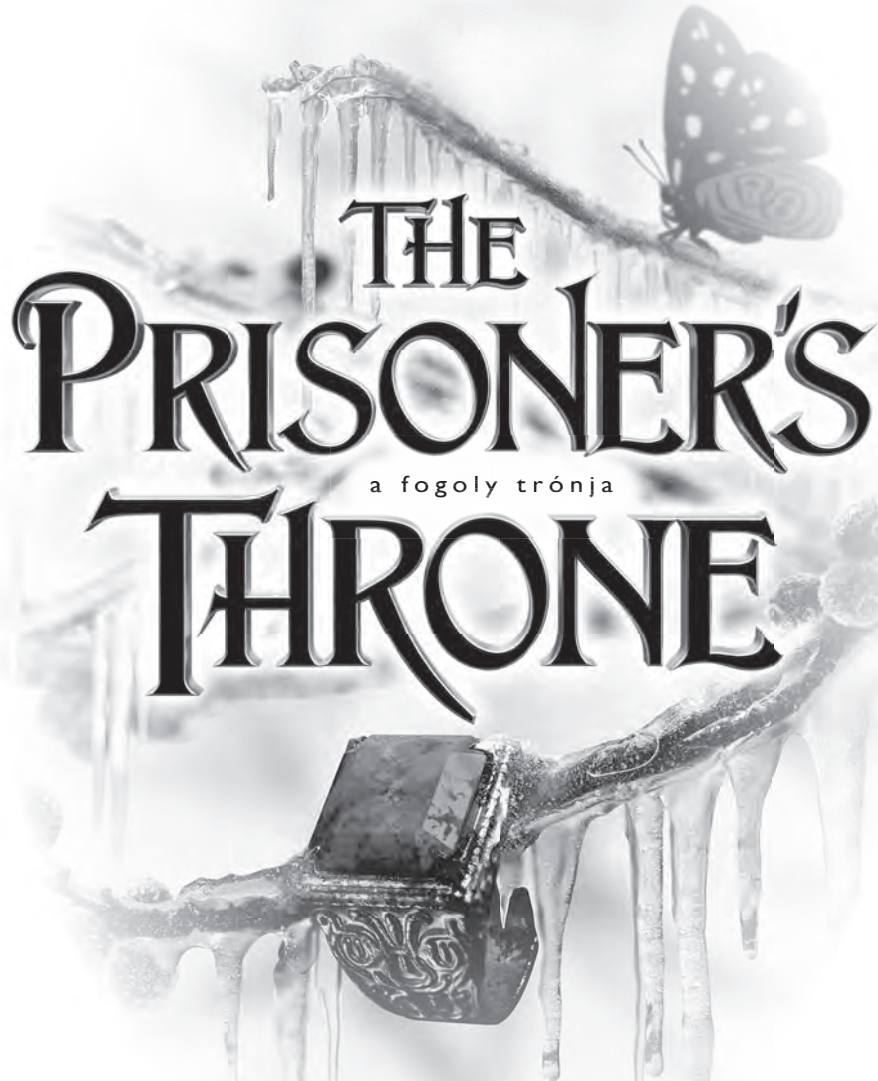

fine
selection

HOLLY BLACK

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

HOLLY BLACK

A black and white illustration of a frozen branch with icicles hanging from it. A butterfly is perched on the upper right part of the branch. A small, ornate, dark box with intricate patterns is attached to the lower part of the branch. The background is a soft, hazy white.

THE PRISONER'S THRONE

a fogoly trónja

Első kiadás

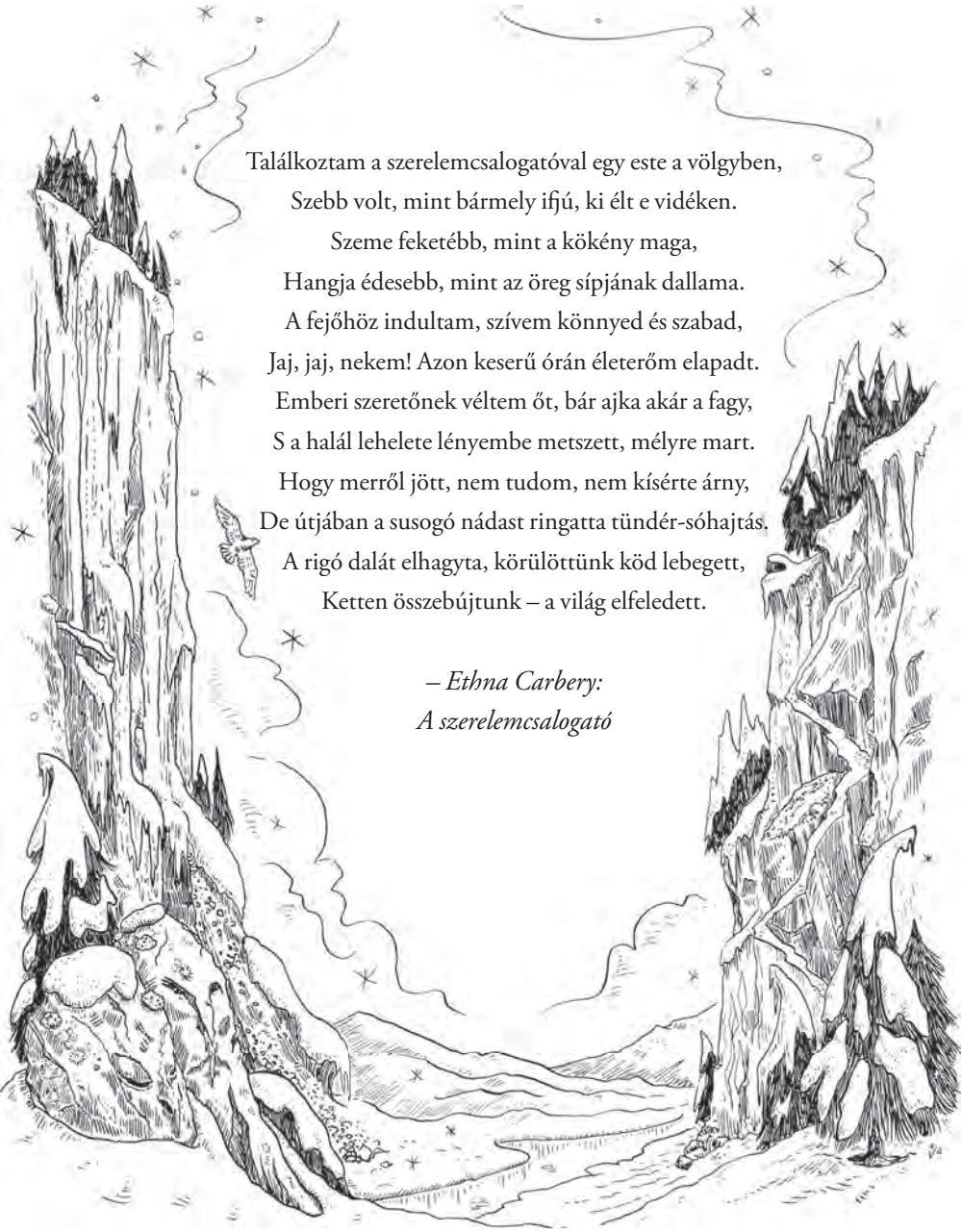
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Joanna Volpe-nak¹,
aki, ahogy a neve is sejteti,
éppoly elragadó és ravasz, mint egy róka*

¹ A róka olasz megfelelője.

A JÉGTŰ FELLEGVÁR

Találkoztam a szerelemcsalogatóval egy este a völgyben,
Szebb volt, mint bármely ifjú, ki élt e vidéken.
Szeme feketébb, mint a kökény maga,
Hangja édesebb, mint az öreg sípjának dallama.
A fejőhöz indultam, szívem könnyed és szabad,
Jaj, jaj, nekem! Azon keserű órán életerőm elapadt.
Emberi szeretőnek véltem őt, bár ajka akár a fagy,
S a halál lehelete lényembe metszett, mélyre mart.
Hogy merről jött, nem tudom, nem kísérte árny,
De útjában a susogó nádist ringatta tündér-sóhajtás.
A rigó dalát elhagyta, körülöttünk köd lebegett,
Ketten összebújtunk – a világ elfeledett.

– *Ethna Carbery:*
A szerelemcsalogató

Oak patás lábára rángatta bársonynadrágja szárát.
– Csak nem feltartottalak? – kérdezte az ágyon heverő Lady Elaine, hangjában huncut elégedettség csendült. Könyökére támaszkodott, és halk kacajt hallatott. – Rövidesen eljön a mi időnk, és soha többé nem kell úgy táncolnod, ahogy ők fűtyülnek.

– Igen – kalandozott el Oak. – Utána már csak a te füttyszavad dallamát kell követnem, nemde?

A lány újra felkacagott.

A herceg félig begombolt dolmányában igyekezett felidézni a kerthez vezető legrövidebb utat. *Nem* állt szándékában késni, de olyan lehetőség mutatkozott meg előtte, amit képtelen volt elszalasztani: végre feltárulni látszott az ármány, melynek gyökeréhez oly régóta próbált leásni.

Ígérem, hogy bevezetlek szövetségeseim körébe, suttogta Lady Elaine, kecses ujjai Oak inge alá csusszantak, kibontva azt nadrágja övének szorításából. – *Elámulsz majd, ha meghallod, milyen közel férköztünk a hatalom szívéhez...*

Oak kirentott az ajtón, miközben szitkok áradatát szórta önmagára, az égre és a múló időre úgy általánosságban.

– Kapkodd a lábad, te csirkefogó! – kiáltott utána az egyik palotai mosónő. – Hogy nézne ki, ha nélküled kezdenék el az ünnepeket? És szedd rendbe a hajad!

A szolgálok kitértek a siető, rakoncátlan tincseit igazgató herceg útjából. Bármilyen magasra is nőtt, Elfhon palotájában az a pajkos, kócos kisfiú maradt, aki az öröket szolgálatuk közben vadgesztenyecsatákba csalta, és mézes süteményeket csent a konyhából. Tündérfölde, mint a ragadós, arany-sárga borostyán, zárta magába a lakóit; ha nem voltak elég éberek, egyetlen lustán rebbenő pillantás alatt száz év is elillanhatott. Így hát alig akadt, aki észrevette, milyen sokat változott a herceg.

Nem mintha nem hasonlított volna gyermeki énjére, most, ahogy egyik folyosó után a másikon száguldott végig, patája hangosan csattogott a kőpadlón. Kitért balra, nehogy elsodorjon egy tekerccspiramist egyensúlyozó inast, majd jobbra szökkent, nehogy felborítson egy kis asztalt, melynek lapján egy teljes teáskészlet pihent; ennek következtében alig tudta elkerülni, hogy nekiütközzön Randalinnak, az Eleventanács egy koros tagjának.

Oak zihálva kapkodott levegő után, mire elérte a kertet. Míg megregulázta légzését, tekintete a színpompás virágfüzérekre, a muzsikusokra, az udvaroncokra és a mulatozni összegyűlt népségre vándorolt. A nagykirály és a nagykirályné sehol. Minden esélye megvolt tehát arra, hogy kijelölt helyét anélkül foglalhassa el, hogy kései érkezését megsejtenék.

Ám mielőtt még a tömeg forgatagába olvadhatott volna, anyja, Oriana megragadta az ingujját. Áradt belőle a bosszúság: szellemfehér bőrén harag pírja izzott, rózsás szeme szikrákat szórt.

– Hol késlekedtél? – kérdezte, és nekilátott igazgatni Oak dolmányának gombjait.

– Elvesztettem az időérzésem – vallotta be Oak.

– Mégis mi foglalt le ennyire? – Oriana gondosan elegyengette a finom bársonyanyag ráncait. Egyik ujját szájához emelte, nyelvével simított egyet rajta, majd letörölgetett egy foltot a fia arcáról.

Oak szelíd mosollyal felelt, és tűrte, hogy az anyja körülzsongja. Amíg csak egy alig felnőtt fiúcska volt a szemében, nem kellett aggódnia amiatt, hogy Oriana nagyobb figyelmet fordít a felszínen jelentéktelennek tűnő kis galibáira. A herceg a tömeget pásztázta, a testőrét kereste. Jól tudta, mihelyst Tiernan megismeri tervének minden részletét, haragra gerjed. De megérte, ha cserébe felfedhetett egy cselszövést. Szinte *karnyújtásnyira* volt tőle a siker; Lady Elaine már-már eldalolta volna az összeesküvők nevét.

– Induljunk az emelvényhez! – szóló Orianának, majd a kezéért nyúlt, és lágyan megszorította.

Oriana viszonzta, ám az ő szorítása röpké volt, és fájdalmasan erős.

– Elfhon örököse vagy – közölte, mintha ezen apróság idáig elkerülte volna Oak figyelmét. – Ideje lenne úgy viselkedned, mint aki érdemes a trónra. Sose feledd, nem elég, ha az alattvalóid szeretnek, félniük is kell tőled! Lépj a nővéred nyomdokaiba!

Oak tekintete a mulatozók sokaságára siklott. Három nővére volt, mégis pontosan tudta, Oriana melyikükre célzott.

Lovagiasan karját nyújtotta anyja felé, aki megenyhülni látszott, és elfogadta a gesztusát. Oak, a kérésének megfelelően, komolyságot erőltetett magára. Nem jelentett kihívást felvennie a szerepet, hiszen amint megtette az első lépést előre, a kert peremén a nagykirály és a nagykirályné tűnt fel.

Nővére, Jude mélyvörös rózsák színében tündöklő ruhakölteményt viselt, szoknyájának mindkét oldalán hasíték futott, hogy ne akadályozza mozgásában. A derekát nem övezte fegyver, feltűzött haja a szokott módon szarvakat formázott. Oak majdnem biztos volt benne, hogy az egyikben apró kés lapul. És valószínűleg jó néhány várt bevetésre a ruhájába varrva, és a karjához szíjazva is.

Habár ő volt Elfhon nagykirálynéja, még egy hadseregnyi katonával és tucatnyi szövetséges udvarral a háta mögött is úgy viselkedett, mintha a birodalma minden problémáját neki személyesen kellene megoldania – és mintha mindegyik megoldása az öldöklésben rejlene.

Oldalán Cardan fekete bársonyba öltözött, viseletét éjfekete tollak díszítették, melyek úgy fénylettek, mintha sűrű olajba mártották volna őket. Ruhájának sötétje kihangsúlyozta az ujjain pihenő súlyos gyűrűk csillogását és a fülében lógó gyöngyöt.

Cardan rákacsintott Oakra, és bár a hercegnek szándékában állt megőrizni a komolyság álcáját, megengedett magának egy mosolyt.

Ahogy Oak megindult előre, a tömeg szétvált, utat nyitottak neki egészen az emelvényig.

A mulatozók között felfigyelt másik két testvérére is. Taryn, Jude ikernővére, szorosan fogta kisfia kezét, nehogy a gyermek megint esztelen szaladgálásra adja a fejét. Mellettük Vivienne kacarászott a párjával, Heatherrel. Vivi az egybegyűlteket felé mutatott, és Heather fülébe sugdosott. Annak ellenére, hogy a három nővér közül ő született egyedül tündérnek, Vivinek volt legkevésbé ínyére a tündérföldi élet. A pletykákat viszont szerette, és mindig naprakész volt az udvar saftos történéseinek terén.

A nagykirály és a nagykirályné a lemenő nap fényében alattvalóik színe elé lépett. Jude egy intéssel magukhoz invitálta Oakot. Pont, ahogy gyakorolták. Néma csend ereszkedett a kertre. Oak jobbra, majd balra tekintett: mindenütt szárnyas tündérmanók és vízi nimfák, ravsas koboldok és balsorsot jósló fetchek, kelpie-k és trollok, alvadt vér bűzét árasztó vörös sapkások, fókätündérek, faunok és alakváltók, óriások és kísértetparipák, boszorkányok és fatündérek, lovagok és foszlott ruhájú szárnyas tündérhölgyek tolongtak. Elfhon népe. Vagyis, ha jobban belegondolt, az ő népe, hiszen a hercegi korona az ő fejét nyomta.

Bármennyire is szerette volna az anyja, egy árva lélek sem tartott közülük Oaktól. Hiába tapadt vér a kezéhez, senki sem remegett meg a láttán. Pedig az, hogy ilyen játszói könnyedséggel rászedte őket, még benne is féltelmet ébresztett.

Amint Jude és Cardan elé ért, meghajlással adta tiszteletét.

– Legyetek hát mindannyian tanúi – kezdte Cardan, és arany szegélyű szeme felragyogott, hangját nem emelte fel, beszéde mégis mindenkihez

eljutott –, hogy Oakot, Liriope és a Greenbriar vérvonalból való Dain herceg szülöttét örökösömnek nevezem, és ha életem e földön véget ér, áldásommal ő foglalja el helyemet a trónon.

Egy goblin apród párnát nyújtott Jude felé, puha szövetén fejdísz pihent. Jude lehajolt érte. Nem korona volt, mégis eléggé *hasonló* hozzá.

– Legyetek hát mindannyian tanúi! – szólt, hangja ridegen csengett. Gyermeckorában gondoskodtak róla, nehogy Tündérföldét biztonságot nyújtó otthonának merje tekinteni, hiszen az itteniek szemében nem volt több, csak egy haszontalan halandó. Nagykirálynéként tett róla, hogy a népe se érezhesse magát teljes biztonságban az ő közelében. – Hogy Oakot, Liriope és a Greenbriar vérvonalból való Dain herceg szülöttét, Oriana és Madoc nevelt fiát, a *fivéremet* örökösömnek nevezem, és ha életem e földön véget ér, áldásommal ő foglalja el helyemet a trónon!

– Oak! – szólította meg Cardan. – Elfogadod ezt a felelősséget?

Nem, felelte volna szíve szerint Oak. *Fölöslegesen vesződtek. Uralmatok az idők végezetéig tart majd.*

De Cardan nem azt kérdezte, *akarja-e* a felelősséget, hanem azt, hogy hajlandó-e elfogadni.

A nővére ragaszkodott hozzá, hogy Oakot hivatalosan is örökösükké tegyék, hiszen immár elég idős volt ahhoz, hogy régens nélkül is Elfhon trónjára léphessen. Éppenséggel megtagadhatta volna Jude kérését, csak-hogy számontartani sem tudta, mennyivel tartozott a nővéreinek, lehetetlen volt, hogy bármi kapcsán nemleges választ adjon nekik. Ha egyikük a napot óhajtaná, kénytelen volna megtalálni a módját, miképpen ragadja el az égről anélkül, hogy porrá égne.

Persze, soha az életben nem kérnének tőle ilyesmit vagy bármi ehhez hasonló. Biztonságban akarták tudni a fivérüket, boldognak látni, és mindent megtettek azért, hogy jólelkű ifjú cseperedjen belőle. A lába elé tették a világot, ugyanakkor megvédték őt mindattól a veszélytől, ami benne leselkedett rá.

Éppen ezért sosem sejthetik meg, Oak miféle terveket szövöget.

– Igen – felelte. Talán illendő lett volna beszédet mondania, vagy tehetett volna valamit, amivel bizonyítja, hogy méltó a trónra, de minden gondolat elillant a fejéből. Egyszavas válasza azonban elegendőnek bizonyult, mivel egy szívdobbanással később arra kérték, ereszkedjen térdre. Hideg fém érintését érezte a homlokán.

Jude puha ajka gyengéden érintette az arcát.

– Amikor eljön a te időd, higgy nekem, nagyszerű király válik belőled – suttopta.

Oak tudta, hogy oly hatalmas adóssággal bír a családjá felé, aminek törlesztésére egy élet sem lenne elég. Ahogy felzúgott körülötte az összegyűlt nép éljenzése, lehunyta a szemét, és elhatározta, viszonzni fogja az áldozataikat.

Oak maga volt a testet öltött tévút.

Tizenhét esztendeje történt, hogy a legutóbbi nagykirály, Eldred ágyába fogadta a gyönyörűséges, mézajkú Liriope-ot. A hűséget sosem sorolhatta erényei közé, hisz tudvalevőleg más szeretőket is tartott, köztük Orianát. Senki sem lepődött volna meg, ha a két nő között kitör az ellenségeskedés, de épp az ellenkezője történt: barátságuk kivirágzott. Együtt fedezték fel a királyi kertek ösvényeit, lábukat a Maszkok tavának hűs vizébe mártották, és összekapaszkodva perdültek körtáncra a vigasságokon.

Tündérföldén keveseknek adatik meg, hogy a sors kétszer is gyermekáldással ajándékozza meg őket. Liriope már életet adott egy fiúnak, így alig hitte, amikor ismét áldott állapotban találta magát. Ráadásul pusztító betegség gyötörte, hiszen neki is voltak más szeretői, és biztosan tudta, hogy gyermekét nem Eldred nemzette, hanem annak legkedvesebb fia, Dain.

Dain herceg egész életében arra készült, hogy apja után őt koronázzák meg Elfhon új uralkodójának. Előrelátóan megtervezte a lépéseit, megalapította az Árnyudvart, az orrgyilkosokból és kémekből álló társaságot,

amely egyedül neki tartozott hűséggel. Trónra lépését azzal igyekezett siettetni, hogy fokozatosan mérgezte apját, elszívva életerejét, míg Eldred végül annyira le nem gyengült, hogy kénytelen volt lemondani nagykirályi címéről. Amikor Dain értesült arról, hogy Liriope az ő gyermekét hordja a szíve alatt, elhatározta, nem fogja hagyni, hogy egy törvénytelen utód keresztülhúzza a számításait.

Ha Liriope világra hozná Dain gyermekét, és a hír Eldred fülébe jutna, talán mást választana örökösének. Jobb tehát, ha mind az anya, mind a gyermek eltűnik az útból, hogy Dain jövője biztosított legyen.

Így aztán Dain megmérgezte Liriope-ot, míg Oak az anyaméh oltalmában növekedett. A piruló galóca kis dózisban bénulást vált ki, míg nagyobb mennyiségtől a test lelassul, mint egy lemerülő játék; az áldozat mozgása egyre lomhább és lomhább lesz, míg végül teljesen mozdulatlaná dermed. Liriope meghalt, és vele halt volna Oak is, ha Oriana nem tépi ki a barát-nője testéből egy késsel és a tulajdon puha kezével.

Oak így látta meg a napvilágot: méreg csörgedezett az ereiben, aprócska testét vér borította. Combján egy vágás tátongott, Oriana túl mélyre szántott a pengéjével. A nő kétségbeesetten a mellkasához vonta, hogy elnémi a keserves sírását.

Akármilyen harsányan kacagott, akármilyen féktelen vígságot erőltetett magára, születése körülményeiről nem tudott elfeledkezni.

Oak tisztában volt vele, milyen pusztításra képes a trón iránti vágy.

Sosem fogja hagyni, hogy a hatalom csábítása megrészegítse.

Ahogy ilyenkor szokás, a ceremónia után bőséges lakoma várta a vendégeket.

A királyi család egy hosszú asztalnál foglalt helyet nem messze a meghívottaktól, ám egy szomorúfűz lelógó ágai részben elrejtették őket a kíváncsiskodó tekintetek elől. Oak Cardan jobbán ült, a díszvendég helyét

tudhatta magáénak. Nővére, Jude, az asztal túlsó végén dőlt hátra székében. A családja körében egészen másként viselkedett, mint Elfhon népe előtt: akár egy színész a színpalak mögött, aki a jelmezét még nem vetette le, de a szerepéből már kilépett.

Oriana Jude jobbára került, kiemelt helyre, mint a fia. Oak azonban erősen kételkedett abban, hogy a két nő bármelyike is örömmel elegyedett volna szóba a másikkal.

Oak bővelkedett nővérekben – ott volt neki Jude, Taryn és Vivi –, de vér egyikükkel sem kötötte össze, ahogy Orianával vagy a száműzött egykori főtábornokkal, Madockal sem, aki vállalta a felnevelésüket. Oak szemében viszont ez mit sem számított, neki ők jelentették a családot. Az asztalnál mindössze két vér szerinti rokona ült: Cardan és a jobbján izgó-mozgó kisfiú – Leander, Taryn Locke-kal, Oak féltestvérével közös gyermeke.

Gyertyák sokasága ragyogott az asztalon, a szomorúfűz ágait virágokkal és csillogó kvarckövekkel díszítették. Varázslatos lugas hangulatát idézték. Oak valószínűleg jobban értékelte volna mindezt a szépséget, ha valaki más tiszteletére készül.

Annyira belemerült a gondolataiba, hogy mire feleszmélt, elszalasztotta a társalgás kezdetét.

– Nem mondanám, hogy kiváltképp élveztem a kígyóbőrben töltött napjaimat, mégis úgy tűnik, az örökkévalóság is kevés lenne ahhoz, hogy lemossam magamról az emléket – jegyezte meg Cardan, fekete fürtjei az arcába hullottak. Egy háromágú villát tartott a magasba, ezzel is nyomatékosítva a szavait. – A rólam költött dalok hada sem segített, ahogy az sem, hogy ennyire tartósnak bizonyult a népszerűségük. Hány év is telt el? Nyolc? Kilenc? Az ünneplés kissé már túlzásba torkollott, komolyan mondom. Azt hihetnénk, soha életemben nem tettem semmi izgalmasabbat annál, mint hogy a sötétben gubbasztottam a trónon, és megharaptam, aki feldühített. Ezt bármikor megtehettem volna, nem kellett hozzá kígyónak lennem. Sőt, ha akarnám, most is megtehetném.

– Másokat akarsz harapdálni? – kérdezte Jude az asztal túlvégéről.

Cardan széles vigyorral pillantott rá.

– Miért is ne? Ha ez teszi őket boldoggá? – Azzal harapást imitálva összekocogtatta a fogait.

– Kit tenne éppen ez boldoggá? – ingatta a fejét Jude.

Taryn a szemét forgatta Heather felé, aki mosolyogva kortyolt egyet a borából.

– Tehetnék *egy próbát*. Csak egy picinyke harapásról beszélünk, hogy ki derüljön, van-e akkora hírértéke, hogy dalba öntsék.

– Nos... – szólt közbe Oriana, tekintete Oakra szegeződött. – Remekül szerepeltél. Ahogy elnéztelek ott fenn az emelvényen, a koronázásod eleve nedett meg előttem.

Vivi halkán felhorkantott.

– Nem vágyom egyetlen birodalom trónjára sem, legfőképpen Elfho-néra nem – emlékeztette Oak.

Jude arca meg sem rezsent, mintha pusztá akaraterővel kényszerítette volna magára a nyugalmat.

– Emiatt ne fájjon a fejed! Nem tervezem egyhamar feldobni a bakancsot, ahogy Cardan sem.

Oak a nagykirály felé fordult, aki elegáns mozdulattal megvonta a vállát.

– Miért is dobnám fel a bakancsom? Ragaszkodom a lábbelijeimhez.

Amikor Oak annyi idős volt, mint most Leander, Oriana egyáltalán nem akarta, hogy egy nap király váljék belőle. De ahogy teltek-múltak az évek, egyre nagyravágóbb álmokat szőtt a fia jövőjéről. Az sem kizárt, hogy arra a megállapításra jutott, hogy Jude nem megővta Oakot a tróntól, hanem elbitorolta tőle mindazt, ami vér szerint megillette.

Oak remélte, hogy ezzel messze jár az igazságtól. Egy dolog volt lerántani a leplet a trónra vágyók ármánykodásáról, de ha rájönne, hogy az anyja is érintett egy cselszövésben, nem tudná, mihez kezdjen.

Ne állíts választás elé! A gondolata hevessege megrettentette.

Ez amúgy is olyan probléma volt, amely előbb-utóbb magától megoldódik. Jude halandó volt. A halandók számára kevésbé jelentett kihívást

az utódlás, mint a tündéreknek. Ha Jude-nak gyermeke születne, átírná a trónöröklés rendjét, és Oaknak nem kellene tovább azon aggódnia, hogy egy nap nagykirályi korona kerül a fejére.

Ahogy ezen töprengett, tekintete Leanderre siklott.

A nyolcadik életévét taposta, imádni való fiúcska volt. Az apja rókaszemét örökölte, mely kiköpött mása volt Oakénak: sárgával átszőtt borostyánszínben ragyogott. Haja sötét, akárcsak Taryné. Leander közel annyi idős volt, mint Oak akkor, amikor Madoc fondorlatos úton megpróbálta megszerezni számára Elfhon trónját. Ahogy Oak Leanderre nézett, meglátta azt a tiszta ártatlanságot, amit a nővérei és az anyja minden erejükkel óvni igyekeztek. Nyomasztó érzés kerítette hatalmába – düh, büntudat és pánik egyszerre sújtott le rá.

Leander észrevette a rászegeződő pillantást, mire Oak ingujjához nyúlt, és megrángatta a finom anyagot.

– Unatkozol? Játsszol velem egyet? – kérdezte, hangjában túlcsondult a gyermeki ravaszság, mellyel bárkit rávehet, hogy váljon a cinkostársává a mókában.

– Várjuk meg, míg vége a vacsorának! – felelte Oak, közben vetett egy pillantást Orianára. Alig kezdődött el a mulatság, de ő máris elég elgyötörtnek tűnt. – A nagymamád igen haragos lenne, ha cirkuszt csinálnánk az asztalnál.

– *Cardan* mindig játszik velem – vágta rá Leander, láthatóan felkészült a vitára. – És ő a *nagykirály*. Megtanította, hogyan tudok két villából és egy kanálból madarat formálni. Aztán addig harcoltattuk a madarainkat, míg az egyik szét nem esett.

Cardan maga volt a megtestesült cirkusz, és nem kellett azzal törődnie, hogy Oriana megszidja. Oak csak mosolygott. Gyermekként megszámlálhatatlan alkalommal ült a felnőttek asztalánál, és saját bőrén tapasztalta, milyen unalmas tud lenni egy órákig nyúló lakoma. Ő is sokkal szívesebben ült volna el az időt az evőeszközmadarak izgalmas harcával.

– Miféle játékokat játszottál még a nagykirállyal?

A fiúcska csínytevések végeláthatatlan és szórakoztató felsorolásába kezdett: mesélt arról, hogy gombafejeket dobáltak borospoharakba az asztal túlsó végéből, szalvétákból kalapokat hajtogattak, és különböző grimaszokba torzították az arcukat egymás mulattatására.

– És mindig mesél nekem valami vicces történetet az apámról, Lockerről – tette hozzá Leander.

Oak mosolya az arcára fagyott. Locke alakja csak homályosan élt az emlékezetében. Tarynnel közös esküvője volt az, ami a legélesebben megmaradt benne, de még ezek az emlékei is inkább akörül forogtak, hogy Heathert macskává változtatták, amitől a halandó lány rettentően kiborult. Ez egyike volt azoknak a pillanatoknak, amik rádöbentették Oakot, hogy a varázslat nem mindenki számára mókás.

Megnyugvást keresve az asztal túlfelén helyet foglaló Heatherre pillantott; szüksége volt arra, hogy lássa, immár semmilyen veszély nem fenyegeti a lányt. Haját apró fonatokba rendezték, a tekerdő tincsek közé rózsaszín szálakat fűztek.

Sötét bőre tündökölt, rózsaszín fények játszottak rajta. Oak próbálta elkapni a pillantását, de Heather minden figyelmét lekötötte a kicsiny tündérke, aki egy fűgét készült elcsenni az asztal közepéről.

Oak tekintete ezután Tarynre tévedt. Locke hitvese és egyben gyilkosa, éppen egy csipkés szalvétát igazgatott Leander ingének nyaka alá. Nem volna csoda, ha Heather veszélyezné az őt körülvevő társaság. Oak családjának múltját vér szennyezte, legalábbis a legtöbbükét.

– Tudtok valamit apánkról? – kérdezte Jude váratlanul, és felvonta a szemöldökét.

Vivi vállat vont, és Oak felé biccentett. Ő látta utoljára az apjukat. Az igazat megvallva, az elmúlt esztendő során igencsak sok időt töltöttek egymás társaságában.

– Kerüli a bajt – felelte Oak, és remélte, hogy ez továbbra is így marad.

Vacsora után a királyi család csatlakozott az udvari nemességhez, hogy együtt folytassák a mulatságot. Oak Lady Elaine-nel perdült táncra. A lány úgy mosolygott, akár egy macska, ami egészben lenyelt egy egeret, de még mindig ínycsiklandó falatok után áhítozik. Közel hajolt a herceghez, és hal-kan a fülébe súgott. Három nap múlva tervezte bemutatni cinkostársainak, akik állítása szerint osztoztak a „törekvéseikben”.

– Semmi kétség nem ébredt benned aziránt, hogy végig tudod csinálni?
– kérdezte, forró lehelete cirógatta Oak nyakát. Dús, vörös haja egyetlen vaskos fonatban kigyózott a hátán, a tincsek között rubinok csillogtak. Ruháját aranszálakkal hímezték, mintha máris Oak királynéjaként akarna tetszelegni.

– A szememben Cardan sosem volt a családom igazi tagja, sokszor eszembe jutott, mitől fosztott meg. – Oak igyekezett biztosítani a lányt közös céljaikról. Ha meg is remegett az érintése alatt, azt Lady Elaine a vágy jelének vélhette. – Hosszú évek óta egy ilyen alkalomra vártam.

Ahogy Oak remélte, a lány félreértette a reakcióját, mosoly ült az arcára, úgy simult a bőréhez.

– És Jude sem az igazi nővéred.

Oak szavak helyett halvány mosollyal illette a megjegyzést. Jól tudta, mire céloz Lady Elaine, de képtelen lett volna egyetértő válaszra nyitni a száját.

A tánc véget ért, Lady Elaine búcsúzóul csókot lehelt a nyakára.

Nem gyötörték kétségek, *biztos* volt benne, hogy tervét végig tudja vinni. Bár ez elkerülhetetlenül a lány életébe kerül majd. Oak maga sem tudta biztosan, ez miről árulkodik a jellemét illetően.

Ismerős terepen járt. Ahogy körbenézett, azonnal feltűnt neki azok hiánya, akik korábban manipulációja és árulása áldozatává lettek. Három összeesküvést számolt fel sikeresen, melyeknek résztvevőit furfangosan egymás ellen – és saját maga ellen – fordította. Most némelyek a Feledés Tornyában kénytelenek leélni életüket, míg mások a hóhér bárdja alatt végeztek. Nem is sejtették, hogy Oak csapdájába estek.

E kígyóktól hemzsegő kertben ő volt a húsevő virág, mely végzetükbe csábította az áldozatait. Időnként egy része legszívesebben elordította volna magát: *Nézzetek rám! Nézzétek, mi vagyok! Nézzétek, mit tettem!*

Mintha meghallotta volna önpusztító gondolatait, testőre, Tiernan vádló pillantással lépett hozzá, homloka ráncba szökött. Bőrpáncélt viselt, vállán a királyi család címerével ellátott köpeny lógott.

– Botrányba kevered magad.

Az összeesküvések legtöbbjéről elmondható, hogy ostobaság, nem több, mint vágyakkal és ábrándokkal vegyített, érdektelen udvari intrika. Pletykákból, bormámorból és a józan gondolatok hiányából ered. De Oak valamiért úgy érezte, emögött most több lapul.

– Leegyeztette a találkozó időpontját. Egy lépés választ el a sikertől.

Tiernan a trón felé pillantott, ahol a nagykirály nyújtózott el.

– A fülébe jutott egy hír.

– Miféle hír? – Oakot baljós érzés kerítette hatalmába.

– Pontos részleteket én sem tudok. De valaki hallott valamit. Az a pletyka járja, hogy pengét készülsz állítani a hátába.

Oak gúnyosan felnevetett.

– Ezt úgysem fogja elhinni.

Tiernan hitetlenkedve nézett rá.

– A saját fivérei is ellene fordultak. Bolond lenne, ha nem is venné fontolóra.

Oak ismét Cardan felé pillantott, és tekintete ezúttal a nagykirályéba fúródott. Cardan felvonta a szemöldökét. A szemében kihívás és lustán vibráló kegyetlenség ígérete lapult. *Játék indul.*

A herceg dühösen elkapta a fejét. Legkevésbé sem szerette volna, hogy Cardan ellenséget lásson benne. Fel kellett volna keresnie Jude-ot. Eloszlatni a szóbeszédet.

Holnap, mondta magának Oak. Más sem hiányzott, mint hogy belerondítsa az ünnepségbe. Vagy inkább holnapután, amikor már túl késő lesz ahhoz, hogy a nővére az útjába álljon, és megakadályozza a találkozását a

merénylőkkel; Oak így még elérheti, amit remélt: fényt deríthet azoknak a kilétére, akik az összeesküvés mögött állnak. És aztán? Az események a megszokott mederbe terelődnek, kezdve azzal, hogy Oak pánikot színlel, majd közli, hogy ki akar szállni. Az ármánykodók attól tartanak majd, hogy a nagykirályhoz és a nagykirálynéhez szalad azzal, amiről tudomást szerzett.

Úgy tervezte, az *ellene* elkövetett gyilkossági kísérletük ítéli bukásra a szervezkedőket, nem pedig a hazaárulás. Mert a számtalan alkalom, amikor az életére törtek, segítette megőrizni a komolytalanság álcáját. Senki-nek sem fordulna meg a fejében, hogy szántszándékkal buktatta meg az összeesküvőket – ami biztosította számára, hogy bármikor újra megtehesse.

Jude-ban sem most, sem soha máskor nem merülne fel, hogy a fivére szándékosan rohan a veszély ölelésébe.

Kivéve persze, ha Oak kénytelen lesz mindent bevallani, hogy bizonyítsa Cardannak, nem fordult ellene. A pusztá gondolatától borzongás futott végig a testén. Jude kiborulna, az egész családját megviselné a felfedezés. Oak jóléte volt az, ami tartotta bennük a lelket, valahányszor veszteséget szenvedtek, vagy áldozatot kényszerültek hozni. *Legalább Oak boldog. Legalább Oaknak megadatott a gyermekkor, amiről mi csak álmodhattunk. Legalább Oak...*

Oak az arca belsejébe harapott, olyan erősen, hogy vér fémes ízét érezte. Bármi is az ára, nem fogja hagyni, hogy a szerettei rájöjjenek, kivé lett. Amint az árulók kézre kerülnek, talán Cardan kételyei is szertefoszlának, és az igazságról senkinek sem kell tudomást szereznie.

– Herceg! – Oak barátja, Vier lépett elő az udvaroncok gyűrűjéből, és átvette karját a vállán. – Végre rád leltem! Gyere, ünnepelj velünk!

Oak erőltetett nevetéssel próbálta palástolni az aggodalmait. Végül is, a mai az ő napja volt, így átengedte magát a késő éjszakába nyúló mulatságnak. Táncra perdült Elfhon lakóival a csillagos ég alatt. Jókedvet színlelt. Tökéletesen alakította a tőle megszokott szerepet.

Egy tündér tűnt fel a herceg előtt, bőre szöcskezöld, áttetsző szárnyai hozzáillő árnyalatban játszottak. Két barátja társaságában érkezett, karjukat

Oak nyaka köré fonták. Ajkukon bor zamata keveredett a gyógynövények kesernyés aromájával.

A herceg egyik táncpartnertől a másikhoz sodródott a holdfényben, kacagott bolondos szavaikon.

Egy sluagh simult hozzá, ajka baljós fekete. Oak rámosolygott, miközben a körtánc forgataga magával ragadta őket. A sluagh szájának íze édes volt, akárcsak az érett szilva.

– Nézz az arcomra, és meglátsz valakit – suttogta Oak fülébe. – De ha hátamat szemléled, tekinteted senkit sem lel. Mi vagyok én?

– Ötletem sincs – felelte Oak, hátán hideg borzongás szaladt végig.

– A tükröd, felség – fedte fel a sluagh a megfejtést, lehelete gyengéden csiklandozta Oak nyakát.

Aztán elillant.

Órák múltával Oak a palota felé botladozott, a feje sajgott, és szédültében bizonytalanul lépkedett. A halandók földjén a tizenhét esztendőös ifjak számára az alkohol fogyasztása tiltott volt, következésképpen csak titokban tehették. Ám ezen az éjszakán elvárták, hogy ő minden koccintásnál a poharát ürítse. Mély, vöröses borokat, zöld pezsgőitalokat és édes, ibolyaízű nedűt töltöttek neki.

Oak nem tudta biztosan, hogy már a másnaposság gyötri, vagy az igazi kín csak az alvás után jön el, ezért úgy döntött, elejét veszi a dolognak, és fájdalomcsillapító után néz. Érkezéskor Vivi egy Walgreens logóval ellátott szatyrot nyújtott át Jude-nak, és Oak úgy sejtette, lehet benne valami, ami enyhítheti a szenvedését.

Tántorogva indult meg a királyi lakrész felé.

– Ha nem esik nehezedre, esetleg beavatnál, mi dolgunk itt? – kérdezte Tiernan, ahogy elkapta az imbolygó herceg könyökét.

– Gyógyírt keresünk a gyötrelmeimre – felelte Oak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Tiernan, aki a legjobb pillanataiban is szűkszavú maradt, csupán felvonta a szemöldökét. Oak legyintett.

– Bármilyen csipkelődés forogjon a fejedben, tartsd meg magadnak!

– Felség – biccentett Tiernan; egyetlen szavába is sikerült elegendő ítélezést csempésznie.

A herceg a Jude és Cardan hálóterme előtt posztoló ór felé intett – egyszerű, rövid hajú, bőrvértes ogrenő teljesített épp szolgálatot.

– Ne aggódj miattam, ő majd szemmel tart.

Tiernan elbizonytalanodott. Legszívesebben Hyacinthe-hoz rohant volna, akinek, amióta csak ráhelyezték a kantárt, unatkozással és dühöngéssel teltek a napjai; meg azzal, hogy a szökésen mesterkedett. Tiernan számos okból kifolyólag nem szeretne túl sokáig egyedül hagyni.

– Ha biztos vagy benne...

Az ogrenő kihúzta magát.

– A nagykirályné a hálólhelyiségén kívül tartózkodik.

Oak vállat vont.

– Semmi probléma.

Valószínűleg jobb is, hogy Jude távol volt, így anélkül kereshette meg a gyógyszer, hogy a nővére kineveti siralmas állapota miatt. Bár az ogrenő láthatóan nem örült a dolognak, mégsem állta útját, hagyta, hogy Oak el-lépjen mellette, és benyisson a kétszárnyú ajtón.

A nagykirály és a nagykirályné hálótermét varázslatos erdőket és még varázslatosabb rémeket ábrázoló faliszőnyegek és brokátok borították. Mindenütt vaskos, meggyújtatlan viaszgyertyák sorakoztak. A nővére kényelmét szolgálták, hiszen a tündérnéppel ellentétben ő közel sem tájékozódott jól a sötétben.

A keresett Walgreens-szatyor az ágy melletti festett asztalon hevert. Oak megfogta, és az egyik díványra terített, gazdagon hímzett takaróra borította a tartalmát.

Három üvegcsényi fájdalomcsillapító gurult elő a szatyorból. Az egyik fedelét lekapta, hüvelykujjával átszakította a műanyag zárat, és három